

til Stede i alle Møder — blevet udtalt noget om, at man kunde drive Tuffhandel, at man for at opnaa visse Ting, som man ansaa for et Gode, til Gengæld skulde gaa ind paa noget, som man ansaa for at være mindre godt, for ikke at sige ligefrem forkastelig. Noget saadant har der ikke været Tale om. De paagældende Udtalelser — det er maaste flere, som det ærede Medlem formentlig har sigtet til — ere, at der er blevet gjort gældende mod hans Antydning om, at man skulde holde sig til det gamle og blot se at faa afhjulpet de enkelte Mangler i det nu gældende, at der overfor disse Udtalelser er blevet erindret om, at det var saa sin Sag, naar man havde et Lovforslag liggende for sig, som i og for sig maatte siges at være et godt og brugbart Forslag, naar det bliver gennemført, og hvorved man vilde opnaa Ting, man satte Pris paa, at skøde det fra sig for at begynde forfra ved Indbringelse af et nyt Forslag, om hvis Gennemførelse man aldeles ikke vidste noget, og hvis Gennemførelse i alt Fald meget let vilde blive skudt ud i en fjern Fremtid. Dette er noget ganske andet — det haaber jeg, enhver vil kunne begribe — end dette, at man skulde drive Tuffhandel, at man skulde anbefale at gaa ind paa et Lovforslag, som man i det hele taget ikke synes om for til Gengæld at faa noget, man synes om. Hovedtingen er imidlertid, at det ærede Medlem ikke overfor et Lovforslag, der er forelagt her og ledsaget af udførlige Motiver, over hvilke der er afgivet en Betænkning, som dog i alt Fald fremhæver Hovedhjørnerne overfor Udtalelser, der ere faldne her i Tinget særlig fra Ordføreren Side, og som gaa ud paa i korte Træk at paapege, hvad der vindes ved Lovforslaget, ikke maa indskrænke sig til vage almindelige Talemaade om, at det var et nyt System, som man skulde være bange for, naar han vil forlange, at man skal følge ham i hans Modstand mod Lovforslaget. Det ærede Medlem burde have paapeget, hvad det var for skulte Fæner, der var, hvad det var for Betænkneligheder, som vare forbundne med at gaa ind paa det nye Forslag. Jeg ventede, at man i Dag skulde faa noget saadant at høre, men jeg tilstaar, at jeg er blevet i høj Grad stuffet, thi jeg har egentlig ikke hørt noget fra det ærede Medlem, som jeg har kunnet tillægge nogen Betydning. For saa vidt han først fremhøvede, at der skulde være noget mangelfuldt ved den Maade, hvorpaa de nye Bestemmelser, som gaa ud paa, at Pant haverne ikke skulle være undergivne Konkursbehandling for Pantets Bedkommende, naar de ikke selv ønskede det, ere affattede, saa tilstaar jeg, at hans Be-

mærkninger ere af den Bestaaffenhed, at jeg ikke finder nogen Anledning til at svare derpaa i dette Øjeblik. Skulde jeg svare derpaa, blev det da først og fremmest nødvendigt at give et lille Kursus over Pantretet og de almindelige Grundsætninger, som ligge til Grund derfor, til bedste for det ærede Medlem og de øvrige Medlemmer. For mig staar det som en fuldstændig Gaade, hvorledes det ærede Medlem tænker sig en Retsordning, hvorefter den sekundære Pant haver skulde kunne forhindre en bedre Prioritets haver fra at gøre sin Ret gældende, naar Fordringen forfalder. Det var det, som det ærede Medlem klagede over, at efter det foreliggende Forslag kunde første Prioritets haver fordrø Pantet realiseret, hvilket kunde blive til Skade for den sekundære Pant haver. Jeg anser det ikke for nødvendigt at komme nærmere ind derpaa. Saa kan den anden Betænknelighed, som det ærede Medlem fremhøvede — der var flere —, at medens nu Retsrenten er den drivende Kraft, lægges Vedelsen efter det nye Forslag for en væsentlig Del i Auktionsforvalteren's Hænder. Det er noget, som hænger sammen med Systemet. Det er naturligt, at saalænge Retsrenten er den, der arrangerer det hele og kan faa Auktionskonditionerne affattede, som han vil, saa er der ikke Tale om at blande Auktionsforvalteren ind deri; men naar man anser det for principrigtigt og praktisk heldigt at give andre Kreditorer Beslighed til at varetage deres Løb ved at ordne det saaledes, at Salget og Fordelingen af Udbyttet af den pantsatte Ejendom sker til bedste for alle Kreditorer, og at de fyldestgøres i det Forhold, hvori enhver med Rette har Krav paa Fyldestgørelse, naar saaledes Fyldestgørelsen sker til bedste for alle, saa er det naturligt, at alle tale med. Men hvor flere tale med, maa man ogsaa forudsætte Muligheden af Strid, og saa maa der en Dommer, en Retsbetjent til at afgøre Striden. Ogsaa her forekommer det mig i øvrigt, at det ærede Medlem kom ind paa Udtalelser, som i det mindste for mig vare uklare. Sagen er altsaa den, at medens det er paavist og ikke en Gang modsagt af det ærede Medlem, at paa det Punkt vil der ved det nye System haade for alle de i Salget interesserede — idet der ogsaa vil blive Beslighed for dem til at værne om deres Interesser — og ogsaa for Debitor vindes Fordele, idet han ikke vil blive udsat for flere Retsforfølgninger, men kan nøjes med een, og medens det er blevet paavist, hvorledes der her er værnet om Pantekreditorerne, og hvorledes navnlig deres Pantret bliver sikret paa forstellig Maade i Sammen-